

CAMINS OBERTS

De més verdes en maduren

Estimats diocesans,

Fa pocs dies que el Museu de Lleida inaugurava una exposició, *Instruments de l'ànima* —us la recomano vivament—. Sense fer *spoilers*, us diré que aquesta proposta museística ens ve com anell al dit durant aquest temps quaresmal que vivim. Els sentits juguen un paper important en relació amb la vivència de la fe. Per això, perquè els sentits (visió, tacte, oïda, olfacte, gust) són decisius, ens cal reconèixer que és a través d'ells que expressem qui som i com som, però sobretot qui és Déu i com ens relacionem amb ell. Tota relació és complexa. La missió és una expressió bona del que vol dir acompanyar, acollir, entendre i impulsar. Els temps moderns ens posen a prova, perquè no afavoreixen relacions alliberadores, esperànçades i madures. La nostra societat pateix molt d'egoïsmes incontrolats. La Quaresma ens ha de servir per rebaixar aquell to desmesurat del nostre «ego» i viure reconciliats, asserenats i pacificats amb nosaltres mateixos. Això no s'aconsegueix de la nit al dia. Ho hem dit en altres ocasions. Cal un temps. Per això la dita d'avui: «De més verdes en maduren».

I aquest refrany també té la seva raó de ser, si ens remetem a la propera festa de sant Josep, que apareix enmig del nostre camí de conversió com una referència ben bona per descobrir la bondat d'aquells que saben trobar el seu lloc. Un lloc de discreció que els fa ben valuosos. Què bo trobar en aquest món nostre testimonis que saben mantenir-se en un segon pla. La figura de sant Josep ens remet a l'àmbit de les vocacions.

Tenim vocacions. Existeixen. Tots els cristians som fruit d'una crida de Déu. Tots som responsa-

bles de viure-la, de cuidar-la i de fer-la créixer. La crida no és pas una trucada telefònica imperiosa; més aviat té similitud amb un degoteig de realitats que ens fan entendre que la nostra vida és un regal per ser ofert. I si ens referim a les vocacions al ministeri presbiteral, també us dic que sí, que tenim vocacions. Estigueu atents, estimats, per-

què hi són. No es veuen a simple vista; també és cert.

Soc conscient que la maduresa de la qual parlem molts cops és ja un miracle en si mateixa —som, de vegades, massa idealistes?—. Tots tenim un garbuix intern que no sempre és fàcil d'entendre. Siguem pacients. Déu fa créixer, modela i acompanya sempre. Deixem-nos fer. La maduresa té molt a veure amb la pau. Com els bons vins, que necessiten la seva justa temperatura, imagino així el nostre procés de creixement, i sobretot el d'aquells que venen darrere nostre. En un context adient, la manifestació de la vocació hauria de semblar més factible. Però també és cert que aquest món nostre gemega com amb dolors de part, i és així també que la vocació es va obrint pas en els escenaris menys esperats.

Estiguem atents. No deixem mai d'escoltar els qui tenim al nostre costat. La crida de Déu va fent el seu propi camí —que ningú ho dubti—. Ens afecta a tots. I és responsabilitat de tots preservar els ambients de creixement, però no pas per sobreprotegir ningú, sinó per conservar les bones condicions que permeten una vida coherent, dialogant, lliure i madura. El perill de deshumanitzar-nos és evident. Hem de ser curosos en les nostres relacions i no precipitar-nos amb el judici ràpid. Normalitzar el desacord és viure ferits. Retornem al bon ordre i acceptem que els nostres camins de vivència de la fe també han d'anar madurant. Aquest camí de Quaresma serveix per això: per convertir la nostra sordesa i respondre a la seva crida.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

El Papa visitarà Espanya del 6 al 12 de juny

La Santa Seu ha confirmat que el Sant Pare Lleó XIV realitzarà el seu viatge apostòlic a Espanya del 6 al 12 de juny de 2026, acompanyant la invitació del rei Felip VI i de l'Església a Espanya.

El programa del viatge, inclourà segons la pàgina oficial *Vatican News*, una visita a Madrid i, després, a Barcelona, on inaugurarà la nova torre de la Sagrada Família, la de Jesús, coincidint amb el centenari de la mort d'Antoni Gaudí. Això tindrà lloc el 10 de juny, tal i com va infor-

mar el cardenal de Barcelona, Juan José Omella.

El Pontífex es traslladarà des de Barcelona fins a l'arxipèlag de les Canàries per dur a terme un viatge que ja era al cor del papa Francesc, tal com va subratllar el mes de gener passat el cardenal arquebisbe de Madrid, José Cobo.

El bisbe Daniel va assegurar que «aquest viatge, que no és únicament a Catalunya, sinó que també inclou Madrid i les Canàries, desitja harmonitzar i complementar diferents perspectives i àmbits».

CAMINOS ABIERTOS

También las verdes maduran

Estimados diocesanos,

Hace pocos días que el Museu de Lleida inauguraba una exposició, *Instruments de l'ànima* —os la recomiendo vivamente—. Sin hacer *spoilers*, os diré que esta propuesta museística nos viene como anillo al dedo en este tiempo cuaresmal que vivimos. Los sentidos desempeñan un papel importante en relación con la vivencia de la fe. Por eso, porque los sentidos (vista, tacto, oído, olfato, gusto) son decisivos, debemos reconocer que es a través de ellos como expresamos quiénes somos y cómo somos, pero sobre todo quién es Dios y cómo nos relacionamos con Él.

Toda relación es compleja. La misión es una buena expresión de lo que significa acompañar, acoger, entender e impulsar. Los tiempos modernos nos ponen a prueba, porque no favorecen relaciones liberadoras, esperanzadas y maduras. Nuestra sociedad padece mucho de egoísmos incontrolados. La Cuaresma debe servirnos para rebajar ese tono desmesurado de nuestro «ego» y vivir reconciliados, serenos y pacificados con nosotros mismos. Esto no se consigue de la noche a la mañana. Lo hemos dicho en otras ocasiones. Hace falta un tiempo. Por eso el dicho de hoy: «También las verdes maduran».

Y este refrán también tiene su razón de ser si nos remitimos a la próxima fiesta de san José, que aparece en medio de nuestro camino de conversión como una referencia muy valiosa para descubrir la bondad de quienes saben encontrar su lugar. Un lugar de discreción que los hace muy valiosos. Qué bueno es encontrar en este mundo nuestro testigos que saben mantenerse en un segundo plano. La figura de san José nos remite al ámbito de las vocaciones.

Tenemos vocaciones. Existen. Todos los cristianos somos fruto de una llamada de Dios. Todos somos responsables de vivirla, de cuidarla y de hacerla crecer. La llamada no es una llamada telefónica imperiosa; más bien se asemeja a un goteo de realidades que nos hacen entender que nuestra vida es un regalo para ser ofrecido. Y si nos referimos a las vocaciones al ministerio presbiteral, también os digo que sí, que tenemos vocaciones. Estad atentos, queridos, porque están ahí. No se ven a simple vista; también es cierto.

Soy consciente de que la madurez de la que hablamos muchas veces es ya un milagro en sí misma —¿somos, a veces, demasiado idealistas?—. Todos tenemos un enredo interno que no siempre es fácil de entender. Seamos pacientes. Dios hace crecer, modela y acompaña siempre. Dejémosnos hacer. La madurez tiene mucho que ver con la paz. Como los buenos vinos, que necesitan su justa temperatura, imagino así nuestro proceso de crecimiento, y sobre todo el de aquellos que vienen detrás de nosotros. En un contexto adecuado, la manifestación de la vocación debería parecer más factible. Pero también es cierto que este mundo nuestro gime como con dolores de parto, y es así también como la vocación va abriéndose paso en los escenarios menos esperados.

Estemos atentos. No dejemos nunca de escuchar a quienes tenemos a nuestro lado. La llamada de Dios va haciendo su propio camino —que nadie lo dude—. Nos afecta a todos. Y es responsabilidad de todos preservar los ambientes de crecimiento, pero no para sobreproteger a nadie, sino para conservar las buenas condiciones que permiten una vida coherente, dialogante, libre y madura. El peligro de deshumanizarnos es evidente. Debemos ser cuidadosos en nuestras relaciones y no precipitarnos con el juicio rápido. Normalizar el desacuerdo es vivir heridos. Volvamos al buen orden y aceptemos que nuestros caminos de vivencia de la fe también deben ir madurando. Este camino de Cuaresma sirve para eso: para convertir nuestra sordera y responder a su llamada.

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

Troballes recull més de 785 tones de roba el 2025

La recollida selectiva de residus tèxtils continua consolidant-se com una eina clau per reduir l'impacte ambiental del sector de la moda i generar oportunitats d'inserció sociolaboral.

Durant el 2025, Troballes, l'empresa d'inserció de Càritas Diocesana de Lleida, ha gestionat la recollida de 785.686 quilos de roba en 80 municipis, una xifra que representa un increment del 8,3% respecte el 2024 i confirma una tendència de creixement sostingut al territori.

En aquest sentit, les dades ens mostren una evolució positiva en diverses comarques, amb increments destacats a l'Alta Ribagorça (+14,6%), les Garrigues (+7,25%, assolint el volum més alt registrat fins ara) i el Segrià sense Lleida ciutat (+9,8%). A la ciutat de Lleida, el sistema es manté plenament consolidat, amb més de 340 tones recollides i una variació estable (+0,43%).

Des de Troballes es recorda que als contenidors de roba es pot dipositar tant tèxtil en bon estat com peces que ja no són reutilitzables. En ambdós casos s'evita que el residu acabi a l'abocador. Així mateix, l'empresa valora es-

pecialment la col·laboració ciutadana quan se separa la roba reutilitzable de la reciclable, ja que aquesta pràctica facilita la classificació, incrementa les possibilitats de reutilització i millora l'impacte social i ambiental del servei.

Les confraries lleidatanes obren la Quaresma

Una dotzena de confraries de la Setmana Santa de Lleida, amb els seus penons i estendards, acompanyades pels grups de tambors i bombos, van desfilair ahir, 22 de febrer, pel carrer Major de la ciutat, sortint des de l'església de Sant Joan i fins a la Catedral Nova. La processó estava convocada pel Secretariat de

Congregacions, Confraries i Germandats de la Diòcesi de Lleida. Quan van arribar a la Catedral, van participar en l'Eucaristia del 1r diumenge de Quaresma, presidida pel degà del Capítol, Mn. Paco Ribas. Amb aquest acte, les confraries iniciaren oficialment les activitats quaresmals prèvies a la celebració de la Setmana Santa.

El Bisbat crea l'Oficina per al Compliment Normatiu

El bisbe Daniel Palau ha signat el decret que constitueix la creació d'una Oficina per al Compliment Normatiu de la Diòcesi de Lleida, per atendre la responsabilitat del Bisbat de Lleida com a persona jurídica recollida a la modificació del Codi Penal espanyol que estableix la responsabilitat de les persones jurídiques. El seu àmbit d'actuació seran les institucions, organismes i parròquies dependents directament de la Diòcesi. Es tracta d'un organisme col·legiat format com a mínim per quatre membres, depenent exclusivament del Bisbe.

El bisbe Daniel ha nomenat per un període de quatre anys com a membres d'aquesta Oficina a:

- Jaume Manuel Baró (amb funcions de director o *compliance officer*)
- Francisco Javier Amat García
- Mn. Joshua Enrique Carrillo Saldaña
- Carlos Montes Martínez
- Maria Judit Peiró Peiró
- José Luis Rodríguez Ros
- Núria Teixidó Roca

Els catecúmens prenen contacte amb l'activitat solidària de l'Església

Un grup d'uns vint-i-cinc catecúmens adults que s'estan preparant per rebre els sagraments de la Iniciació Cristiana, van participar el 21 de febrer en la segona trobada del curs 2025-2026, que va incloure un seguit de visites que formen part del seu procés de formació. En concret, van anar a l'església de Sant Llorenç, on van fer una pregària, abans d'anar a les instal·lacions de Càritas Diocesana i, posteriorment, al centre obert d'Arrels-Sant Ignasi.

La trobada respon a l'impuls del bisbe Daniel per fer conèixer el testimoni dels cristians de Lleida, especialment a través del compromís social i caritatiu de l'Església diocesana. La jornada va voler fer visible l'acció pastoral i solidària de la comunitat cristiana al servei de les persones més vulnerables i fer descobrir als ca-

tecúmens que la fe es viu també en el servei, l'acollida i el compromís amb la realitat social, com a part essencial del seu camí cristià.

El Consell Pastoral treballa el nou Pla Pastoral

Els membres del Consell de Pastoral del Bisbat de Lleida es van reunir, el 24 de febrer a la Casa de l'Església, sota la presidència del bisbe Daniel. Entre els temes tractats, destacà el de l'Acompanyament, el primer dels monogràfics que han de servir, abans de la propera Assemblea Diocesana, per centrar el treball de la diòcesi i orientar el Pla de Pastoral. La resta de temes previstos per a les properes reunions

del Consell són el de Vida interior i espiritualitat (17 de març), Formació i

lideratges pel nostre avui (14 d'abril) i Estructures diocesanes i delegacions (5 de maig). Aquests temes s'aborden amb una dinàmica concreta basada en el treball en petits grups, a partir d'unes preguntes adients per a cadascun d'aquests elements.

Les propostes de la reunió seran tractades en un futur immediat per la Permanent, que presentarà les conclusions a la propera reunió del Consell de Pastoral.

REFLEXIONS

«Jo soc la llum del món»

Avi, l'evangelí presenta Jesús com a LLUM del món. La declaració fonamental és l'afirmació «Jo soc la llum del món».

La il·luminació dels ulls del cec és alhora un fet històric i el signe d'una transformació sobrenatural.

Mirem aquest evangelí des de 3 perspectives:

- La llum (el cec que hi veu).
- Les tenebres (els fariseus que no volen creure).
- Els indecisos.

El cec no tenia la culpa de ser cec. Pobre i sincer, accepta la presència i el contacte misteriós de Jesús. Va amb docilitat a rentar-se en l'aigua significativa de Siloè. Conscient que la seva Llum és la Gràcia, la proclama enfront de la ironia i les insídies dels jueus fins a esdevenir màrtir-testimoni de la Veritat en ser exclòs de la societat religiosa jueva. Reconeix Crist, creu en ell i l'adora.

Els qui sant Joan anomena **fariseus** representen el pecat contra l'Esperit: tancar els ulls per negar la Llum. Actitud tan infeliç com inútil.

Entre la Llum i les tenebres hi ha **els indecisos**: la família, els veïns i coneguts. Han vist i pressenten la Veritat. Però tenen por i no estan disposats a comprometre's.

Quan el menyspreu ambiental fa heroic ser cristià, podem veure'ns reflectits en aquestes persones.

Agraïm Crist pel do de la fe i de manem-li una santa perseverança. I que també nosaltres sapiguem il·luminar els qui viuen entorn nostre.

Mn. Ramon Sàrries

Agenda 2026 de Catalunya Sacra

La cripta de la Colònia Güell, obra mestra d'Antoni Gaudí i Patrimoni Mundial de la UNESCO, va acollir el passat 20 de febrer la presentació de l'agenda 2026 de Catalunya Sacra, que té el Modernisme com a eix vertebrador amb motiu del centenari de la mort de l'arquitecte reusenc. Durant la presentació es va posar en valor el patrimoni modernista com a testimoni del geni creatiu del país en un moment clau de canvi de segle.

Al Bisbat de Lleida està programada una visita guiada a l'església de l'Assumpció de Sarroca de Lleida el 24 d'octubre.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jo 4,43-54]. Sant Agapit (†342), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i company, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), eremita, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. ■ Dimarts [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jo 5,1-16]. Sant Patrici (461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ Dimecres [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jo 5,17-30]. Tortosa: Sant Salvador d'Horta, rel. franciscà de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567). Sant Ciril de Jerusalem, bisbe i dr. de l'Església.

19. □ Dijous [2S 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)]. Sant Josep, Espòs de la Benaurada Verge Maria, natzarè, patró de l'Església

universal i dels agonitzants, i també dels fusters; sant Amanç o Amanci (s. VII), diaca romà i mr. a Flandes.

20. ■ Divendres [Sa 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jo 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Ambrós de Siena, rel. dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.

21. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jo 7,40-53]. Sant Filèmon o Filemó, mr.

(287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. ■ Diumenge vinent, V de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Ez 37,12-14 / Sl 129 / Rm 8,8-11 / Jo 11,1-45 (o bé, més breu: Jo 11,3-7.17.20-27.33b-45)]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. V), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe.

Diumenge IV de Quaresma (A)

COMENTARI

«Mentre soc en el món soc la llum del món»

A la nostra vida i al nostre món hi ha com un combat entre la llum i la tenebra. Tots sabem que Jesús és la llum del món però no tothom l'accepta. Ho veiem en l'escena de l'evangeli. Jesús cura un cec de naixement. L'envia a la *piscina de Siloè* «l'Enviat» (que és Jesús): *ell hi anà, s'hi rentà i tornà veient-hi*. Aquí ja trobem els que no volen acceptar el miracle, la gent que no vol acceptar la llum. Jesús ha dit abans: *Soc la llum del món*. No volen creure que el curat és el cec que coneixien: *No és pas ell; és un que s'hi assembla*. I tot seguit comença la persecució dels fariseus. Jesús havia curat en dissabte i això no es podia acceptar: *Aquest home que no guarda el repòs del dissabte no pot ser de Déu*. Llavors interroguen al cec. Ell respon clarament: *És un profeta*. Abans havia dit *aquell home*. Ara ja ha donat un pas més. Però *els jueus no volien creure que aquell home hagués estat cec i ara hi pogués veure*. Per això *criden els seus pares*, que no es volen mullar a favor de Jesús: *Sabem de cert que aquest és el nostre fill i que va néixer cec. Però com és que ara hi veu i qui li ha obert els ulls, nosaltres no ho sabem; això ho heu de preguntar a ell*. Joan, l'evangelista ens adverteix: *els jueus havien acordat excloure de la sinagoga tothom que reconegués que Jesús era el Messies*. Els pares del cec tenen por, es queden a les fosques. Per això altra cop parlen amb el cec que els diu clarament: *Si aquest no vingués de Déu no tindria poder per a fer res; sabem que Déu no escolta els pecadors*. Però els jueus no volen acceptar Jesús i van excloure el cec de la sinagoga. Ara Jesús s'atansa al cec i li pregunta: *Creus en el Fill de l'home?*. Li diu ell: *Hi crec, Senyor* i l'adorà. Ha passat de veure en Jesús un home a confessar-lo com a Déu. Ha rebut la llum plena. Sant Pau ens recorda: *En altre temps éreu foscors però ara que esteu en el Senyor, sou llum*. Tant de bo ens deixem il·luminar pel qui és la llum del món, que el confessem sense por, que no busquem excuses per a no creure-hi. Que la nostra vida demostrï que som llum!

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 16,1.6-7.10-13a)

En aquells dies, el Senyor digué a Samuel: «Omple d'oli el corn i ves-te'n. T'envio a casa de Jesè, el betlehemita: entre els seus fills veig el qui jo vull per rei.» Quan arribà, va veure Eliab i pensà: «Segur que el Senyor ja té al davant el seu ungít.» Però el Senyor digué a Samuel: «No et fixis en el seu aspecte ni en l'alçada de la seva talla. L'he descartat. Allò que l'home veu no és allò que val; l'home veu només l'aspecte exterior, però Déu veu el fons del cor.» Jesè va fer passar davant Samuel els set primers dels seus fills, però Samuel li digué: «D'aquests set, el Senyor no n'escull cap.» I Samuel afegí: «No queda cap més fill?» Jesè respongué: «Encara queda el més petit: és a pasturar el ramat.» Samuel li digué: «Aneu a buscar-lo. No ens posarem a taula que no sigui aquí.» Jesè el feu anar a buscar. Tenia el cabell roig i els ulls bonics; tot ell feia goig de veure. El Senyor digué a Samuel: «Ungeix-lo, que és ell.» Samuel va prendre el corn de l'oli, el va ungir enmig dels seus germans, i des d'aquell dia l'Esperit del Senyor s'apoderà de David.

▶ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna; / em guia per camins segurs, / per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'assestena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungít el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meua copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 5,8-14)

Germans, en altre temps vosaltres éreu foscors, però ara que esteu en el Senyor, sou llum. Viviu com els qui són de la llum. Els fruits que neixen de la llum són tota mena de bondat, de justícia i de veritat. Mireu bé quines coses són les que agraden al Senyor i no us feu solidaris de les obres infructuoses que ells cometien en la fosca; més aviat, denuncieu-les, perquè el que fan en secret ens avergonyiria fins de dir-ho. Però tot allò que la llum ha denunciat queda clarament visible, ja que les coses són clares i visibles quan són llum. Per això diuen: «Desvetlla't, tu que dorms; ressuscita d'entre els morts i el Crist t'il·luminarà.»

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 9,1-41) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús veié tot passant un cec de naixement, [...] escopí a terra, va fer amb la saliva una mica de fang, l'estengué sobre els ulls del cec i li digué: «Ves a rentar-te a la piscina de Siloè.» Aquest nom significa «enviat». Ell hi anà, s'hi rentà i tornà veient-hi. La gent del veïnat i els qui l'havien vist sempre captant deien: «No és aquell home que vèiem assegut captant?» Uns responien: «Sí, que és ell.» Altres deien: «No és pas ell; és un que s'hi assembla.» Ell digué: «Sí, que el soc.» [...] Dugueren als fariseus l'home que abans era cec. El dia que Jesús havia fet el fang i li havia obert els ulls era dissabte, dia de repòs. També els fariseus li preguntaren com havia arribat a veure-hi. Ell els digué: «M'ha estès fang sobre els ulls, m'he rentat, i ara hi veig.» Alguns dels fariseus deien: «Aquest home que no guarda el repòs del dissabte no pot ser de Déu.» Però altres responien: «Com és possible que un pecador faci tals miracles?» I es dividiren entre ells. S'adreçaren al cec altra vegada i li digueren: «Ja que és a tu, que ell t'ha obert els ulls, tu, què en dius, d'ell?» Ell contestà: «Que és un profeta.» [...] Li respongueren: «Tot tu vas néixer en pecat i ens vols donar lliçons?» I el van excloure de la sinagoga.

Jesús va sentir dir que l'havien exclòs de la sinagoga i, quan el trobà, li digué: «Creus en el Fill de l'home?» Ell respongué: «I, qui és, Senyor, perquè hi pugui creure?» Jesús li diu: «Ja l'has vist: és el mateix que parla amb tu.» Li diu ell: «Hi crec, Senyor.» I l'adorà. [...]

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sam 16,1b.6-7.10-13a)

En aquellos días, el Señor dijo a Samuel: «Llena tu cuerno de aceite y ponte en camino. Te envío a casa de Jesé, el de Belén, porque he visto entre sus hijos un rey para mí». Cuando llegó, vio a Eliab y se dijo: «Seguro que está su ungido ante el Señor». Pero el Señor dijo a Samuel: «No te fijas en su apariencia ni en lo elevado de su estatura, porque lo he descartado. No se trata de lo que vea el hombre. Pues el hombre mira a los ojos, más el Señor mira el corazón». Jesé presentó a sus siete hijos ante Samuel. Pero Samuel dijo a Jesé: «El Señor no ha elegido a estos». Entonces Samuel preguntó a Jesé: «¿No hay más muchachos?». Y le respondió: «Todavía queda el menor que está pastoreando el rebaño». Samuel le dijo: «Manda a buscarlo, porque no nos sentaremos a la mesa mientras no venga». Jesé mandó a por él y lo hizo venir. Era rubio, de hermosos ojos y buena presencia. El Señor dijo a Samuel: «Levántate y úngelo de parte del Señor, pues es este». Samuel cogió el cuerno de aceite y lo ungó en medio de sus hermanos. Y el espíritu del Señor vino sobre David desde aquel día en adelante.

▶ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 5,8-14)

Hermanos: Antes erais tinieblas, pero ahora, sois luz por el Señor. Vivid como hijos de la luz, pues toda bondad, justicia y verdad son fruto de la luz. Buscad lo que agrada al Señor, sin tomar parte en las obras estériles de las tinieblas, sino más bien denunciándolas. Pues de vergüenza decir las cosas que ellos hacen a ocultas. Pero, al denunciarlas, la luz las pone al descubierto, y todo lo descubierto es luz. Por eso dice: «Despierta tú que duermes, levántate de entre los muertos y Cristo te iluminará.»

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 9,1.41) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, al pasar, vio Jesús a un hombre ciego de nacimiento. [...] Entonces escupió en la tierra, hizo barro con la saliva, se lo untó en los ojos al ciego, y le dijo: «Ve a lavarte a la piscina de Siloé (que significa Enviado)». Él fue, se lavó, y volvió con vista. Y los vecinos y los que antes solían verlo pedir limosna preguntaban: «¿No es ese el que se sentaba a pedir?». Unos decían: «El mismo». Otros decían: «No es él, pero se le parece». Él respondía: «Soy yo». [...]

Llevaron ante los fariseos al que había sido ciego. Era sábado el día que Jesús hizo barro y le abrió los ojos. También los fariseos le preguntaban cómo había adquirido la vista. Él les contestó: «Me puso barro en los ojos, me lavé y veo». Algunos de los fariseos comentaban: «Este hombre no viene de Dios, porque no guarda el sábado». Otros replicaban: «¿Cómo puede un pecador hacer semejantes signos?». Y estaban divididos. Y volvieron a preguntarle al ciego: «Y tú, ¿qué dices del que te ha abierto los ojos?». Él contestó: «Que es un profeta». [...] Le replicaron: «Has nacido completamente empecatado, ¿y nos vas a dar lecciones a nosotros?». Y lo expulsaron.

Oyó Jesús que lo habían expulsado, lo encontró y le dijo: «¿Crees tú en el Hijo del hombre?». Él contestó: «¿Y quién es, Señor, para que crea en él?». Jesús le dijo: «Lo estás viendo: el que te está hablando, ese es». Él dijo: «Creo, Señor». Y se postró ante él. [...]